

графії з проектною складовою підготовки фахівців архітектури.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ

1. Иттен И. Искусство цвета = Kunst der Farbe / Иоханнес Иттен. – М. : Изд. Д. Аронев, 2001. – 96 с.
2. Кравец В. И. Колористическое формообразование в архитектуре / В. И. Кравец. – Х. : Вища школа; Изд-во при Харьк. ун-те, 1987. – 132 с.
3. Миронова Л. Н. Цвет в изобразительном искусстве : учеб. пособие. / Л. Н. Миронова. – Минск : Беларусь, 2003. – 151 с.
4. Падалка Г. М. Педагогіка мистецтва / Г. М. Падалка. – К. : Освіта України, 2008. – 274 с.
5. Шаповал Н. Г. Основи архітектурного формотворення : навч. посіб. / Н. Г. Шаповал. – К. : Основа, 2008. – 448 с.

REFERENCES

1. Itten, I. (2001). *Iskusstvo tsveta* [Art of color], Moscow: Izd. D. Aronov.
2. Kravets, V. I. (1987). *Koloristicheskoe formoobrazovanie v arkhitekture* [Coloristic morphogenesis in architecture], Kharkiv: Vyscha shkola.
3. Mironova, L. N. (2003). *Tsvet v izobrazitelnom iskusstve* [Color in fine art]. Minsk: Belarus.
4. Padalka, H. M. (2008). *Pedahohika mystetstva* [Pedagogy of art], Kyiv: Osvita.
5. Shapoval, N. H. (2008). *Osnovy arkhitekturnoho formotvorennya* [Foundations of architectural morphogenesis]. Kyiv: Osнова.

Стаття надійшла до редакції 22.01.2015 р.

ІНФОРМАЦІЯ. РЕЦЕНЗІЇ

Ничкало Світлана Андріївна,

мистецтвознавець, науковий співробітник Інституту проблем виховання НАПН України, м. Київ

ЮВІЛЕЙНІ ДАТИ 2015 РОКУ

До 140-річчя від дня народження

МУРАШКО Олександр Олександрович (7 вересня 1875 – 14 червня 1919) — український живописець, педагог і громадський діяч. Народився в Києві. З цим містом пов'язана основна частина його життя – «...тут сонце, тут чудесна природа, тут власна культура...», за винятком років навчання у Вищому художньому училищі при Петербурзькій Академії (майстерня Іллі Рєпіна). Мурашко викладав у Київському художньому училищі (1909–1912), виховував молодих митців у власній студії, став одним із найактивніших організаторів Української Академії образотворчого мистецтва (створена в 1917), очолив одну з майстерень живопису.

Провідним жанром творчості О. Мурашка був портрет, у якому яскраво розкрився талант майстра передавати неповторну особистість моделі («Портрет художника Миколи Петрова», «Портрет Олени Прахової», «Пралія», «Жінка з квітами», «Портрет Людмили Куксіної», «Дівчина в червоному капелюшку»). Важливим компонентом багатьох портретних творів О. Мурашка виступає пейзаж, що не тільки доповнює й посилює образну виразність моделей, а розкриває декоративну цілісність світу, де людина і природа, осмислені в єдиних пластичних категоріях, набувають глибинного взаємозв'язку («Зима»). У багатьох творах на селянську тему («Селянська родина») розкривається складний світ людських взаємин, почуттів та думок. Твори Олександра Мурашка зберігаються в музеях України, Угорщини, Білорусі, Росії, Азербайджану.

Велика роль О. Мурашка в історії українського мистецтва неzapepечена. Визнаний за життя не лише на Батьківщині, він став одним із перших, хто своїм мистецтвом, закордонними виставками не тільки прилучав національне малярство до європейського простору, а й вводив його до контексту світових художніх процесів.

(Див. третю стор. обкладинки).

До 135-річчя від дня народження

БОГОМАЗОВ Олександр Костянтинович (26 березня 1880 – 3 червня 1930) – художник і теоретик мистецтва, видатний представник українського художнього авангарду. О. Богомазова називали «українським Пікассо». Народився в Ямполі Харківської губернії (нині – Сумщина). Навчався в Київському художньому училищі. Малював плакати, ілюстрував дитячі книжки. У 1922–1930 рр. викладав художні дисципліни в Київському інституті пластичних мистецтв (з 1924 р. – Київський художній інститут). З 1922 р. – професор станкового живопису.

У творчості Олександра Богомазова виокремлюють декілька періодів, особливо яскраві – пов'язані з кубофутуризмом (1913–1917) і спектралізмом (1920–1930). Серед відомих робіт: «Трамвай», «Пожежа в Києві», «Composition N2», «Портрет дочки», «Піляри». Як теоретик нового мистецтва він у 1913–1914 рр. написав трактат «Живопис та Елементи», в якому теоретично обґрунтував пошуки художнього авангарду, розробляв власну теорію «якісних ритмів» («Мистецтво – бездоганий Ритм. Художник – його чутий резонатор»). У 1914 р. разом з Олександром Екстер заснував групу «Кільце», що об'єднала молодих українських авангардистів.

Твори Богомазова експонувалися на новаторських культуротворчих виставках Києва перших десятиліть ХХ ст. і пізніших часів. Вони зберігаються в Національному художньому музеї України, Центральному державному архіві-музеї літератури та мистецтв України, Державному Російському музеї (СПб.), музеях і приватних колекціях Росії, Америки, Великої Британії, Італії, Хорватії, Швейцарії, Японії.

(Див. першу, другу, та четверту стор. обкладинки).